

JOHN SCALZI

BRIGĂZILE FANTOMĂ

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU

ARMADA

Lui Shara Zoll, pentru prietenie și pentru tot restul.

Lui Kristine și Athena, pentru răbdarea și dragostea lor.

PARTEA ÎNTÂI

Nimeni nu observă piatra.
Și pentru un motiv foarte întemeiat. Piatra era greu de definit, una dintre milioanele de bucăți de rocă și de gheață care pluteau pe orbita parabolică a unei comete cu perioadă scurtă, de mult moarte, arătând exact cum ar arăta orice bucată din cometa distrusă. Piatra era mai mică decât unele, mai mare decât altele, dar pe o scală a distribuției nu exista nimic care să o distingă într-un fel sau altul. În cazul, cu o probabilitate aproape imperceptibil de mică, în care piatra ar fi fost zărită de o rețea planetară defensivă, o examinare superficială ar fi arătat că era compusă din silicați și unele minereuri. Cu alte cuvinte: o piatră nici pe departe destul de mare pentru a provoca vreo stricăciune serioasă.

Aceasta era o problemă academică pentru planeta care intersecta în respectivul moment traiectoria pietrei și a câtorva mii dintre surorile ei: nu avea rețea planetară defensivă. Reprezenta totuși un puț de gravitație, în care piatra căzu, laolaltă cu aceste numeroase surori. Împreună, formau un curent de meteoriți, așa cum făceau multe bucăți de gheață și de rocă de fiecare dată când planeta intersecta orbita cometei, o dată la fiecare revoluție planetară. Nicio creatură inteligentă nu se afla pe suprafața acestei planete înfiorător de reci, dar dacă ar fi existat, ar fi putut să se uite în sus și să vadă dungile și petele lăsate de

aceste bucăți de materie când ardeau în atmosferă, supraîncălzite de frecarea aerului pe rocă.

Majoritatea acestor meteori nou-apăruți aveau să se vaporizeze în atmosferă, materia lor transmutându-se în timpul căderii incandescente dintr-un bulgăre discret și solid într-un șuvoi lung de particule microscopice. Acestea aveau să rămână în atmosferă un timp nedefinit, până când aveau să devină nucleele unor picături de apă, și simpla masă a apei avea să le tragă spre sol sub formă de ploaie (sau, mai probabil, având în vedere natura planetei, de zăpadă).

Această piatră, totuși, avea masa de partea sa. Bucățile zburau în timp ce presiunea atmosferică deschidea crăpături fine în structura pietrei, tensiunea căderii prin stratul tot mai dens de gaze dezvăluind defectele structurale și slăbiciunile și exploatându-le cu violență. Fragmente se desprinseseră, scânteiară scurt și puternic și fură consumate de cer. Dar la sfârșitul călătoriei prin atmosferă rămase destul cât să se ciocnească de suprafața planetei, bulgărele în flăcări izbind cu viteză și cu putere un platou de piatră care fusese curățat de gheață și de zăpadă de vânturile de altitudine.

Impactul vaporiză piatra și o mică parte a platoului, săpând un crater la fel de mic. Platoul de piatră, care se întindea pe o distanță semnificativă pe orizontală și dedesubtul suprafeței planetei, răsună la ciocnire ca un clopot, armonicile coborând cu câteva octave sub amplitudinea auzului celor mai multe specii inteligente cunoscute.

Solul se cutremură.

Și în depărtare, sub suprafața planetei, cineva observă în sfârșit piatra.

— Cutremur, zise Sharan.

Nu ridică ochii de la monitor.

Câteva clipe mai târziu, urmă o altă zguduire.

— Cutremur, repetă Sharan.

Cainen își privi cercetător asistenta de la propriul lui monitor.

— Plănuiești să faci asta de fiecare dată? întrebă el.

— Vreau să te țin la curent cu evenimentele pe măsură ce se petrec, răspunse Sharan.

— Apreciez conștiinciozitatea, adăugă Cainen, dar chiar nu trebuie să pomenesci de asta de fiecare dată. *Sunt* om de știință. Înțeleg că atunci când solul se mișcă avem de-a face cu un cutremur. *Prima* ta declarație a fost folositoare. Începând de la a cincea sau a șasea oară, devine monoton.

Încă un huruit.

— Cutremur, spuse Sharan. Țasta e numărul șapte. Oricum, tu nu ești specialist în tectonică. E în afara multelor tale domenii de experiență.

În ciuda modului, de obicei lipsit de expresie, de a vorbi al lui Sharan, era greu să-ți scape sarcasmul. Dacă bărbatul nu s-ar fi culcat cu asistenta lui, ar fi putut fi iritat. Așa cum stăteau însă lucrurile, își permitea să se amuze, plin de toleranță.

— Nu-mi aduc aminte ca *tu* să fii specialistă în tectonică, remarcă el.

— E un hobby, replică Sharan.

Cainen deschise gura să răspundă, când solul porni în sus spre el, brusc și violent. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că nu podeaua se mișcase, ci el fusese trântit brusc la podea. Era acum întins la întâmplare pe dale, laolaltă cu jumătate dintre obiectele așezate până cu puțin înainte pe stația lui de lucru. Scaunul lui Cainen zăcea răsturnat la vreo doi metri spre dreapta, încă legănându-se după cădere.

Aruncă o privire spre Sharan, care nu se mai uita spre monitor, în parte din cauză că zăcea sfârâmat pe podea, în apropiere de locul unde se rostogolise Sharan.

— Ce-a fost asta? întrebă Cainen.

— Cutremur? sugeră Sharan și apoi țipă când laboratorul săltă din nou, energic, în jurul lor. Panoul pentru iluminat și cel acustic căzură din tavan; atât Cainen, cât și Sharan se căzniră să se târască sub

bancurile de lucru. Lumea făcu pentru o vreme implozie în jurul lor, în timp ce se ghemuiau sub mese.

Dintr-odată, zguduiturile se opriră. Cainen se uită în jur, la puțina lumină pâlpâitoare care mai rămăsese, și văzu cea mai mare parte a laboratorului distrus, inclusiv o parte serioasă din tavan și din pereți. De obicei, laboratorul era plin de muncitori și de ceilalți asistenți ai lui Cainen, dar astăzi el și Sharan veniseră târziu, să termine o secvențiere. Cei mai mulți din echipă se aflau în cazarmile bazei, probabil adormiți. Ei bine, acum erau treji.

Un zgomot ascuțit, pătrunzător, răsună pe holul care ducea la laborator.

— Auzi asta? întrebă Sharan.

Cainen dădu afirmativ din cap.

— E sirena pentru stațiile de luptă.

— Suntem atacați? întrebă Sharan. Credeam că baza asta este ecranată.

— Este, răspunse Cainen. Sau era. Ar trebui să fie, oricum.

— Ei, bună treabă, trebuie să spun, comentă Sharan.

Acum Cainen era iritat.

— Nimic nu e perfect, Sharan, replică el.

— Îmi pare rău, zise Sharan, adaptându-se la iritarea bruscă a șefului său.

Cainen mârâi, apoi se strecură afară de sub bancul lui de lucru și porni spre un dulap răsturnat.

— Vino să mă ajuți cu asta, îi ceru lui Sharan.

Manevrarea între ei dulapul până în poziția în care Cainen putea să deschidă ușa. Înăuntru se aflau o mică armă cu proiectile și un încărcător.

— De unde ai căpătat asta? întrebă Sharan.

— Aici *este* o bază militară, Sharan, răspunse Cainen. Au arme. Eu am două dintr-astea. Una aici și una în cazarmă. M-am gândit că ar fi de folos dacă s-ar întâmpla ceva...

— Noi nu suntem militari, observă Sharan.

— Și sunt sigur că o să conteze foarte mult pentru oricine atacă baza, continuă Cainen, dându-i arma lui Sharan. Ia asta.

— Nu mi-o da mie, protestă Sharan. N-am folosit niciodată așa ceva. Ia-o tu.

— Ești sigură? întrebă Cainen.

— Sunt sigură, răspunse Sharan. N-aș face decât să mă împușc singură în picior.

— Bine, spuse Cainen.

Montă încărcătorul de muniție în armă și o băgă într-un buzunar al hainei.

— Ar trebui să plecăm spre cazarma noastră. Oamenii noștri sunt acolo. Dacă se întâmplă ceva, ar trebui să fim alături de ei.

Sharan încuviință fără cuvinte. Personalitatea ei sarcastică obișnuită dispăruse acum cu desăvârșire; părea istovită și speriată. Cainen o strânse scurt de mână.

— Vino, Sharan, o chemă el. O să ne descurcăm. Să încercăm doar să ajungem la cazarmă.

Cei doi începură să se strecoare printre dărâmurile din hol, când auziră ușa casei scârilor de la nivelul de dedesubt deschizându-se. Cainen privi prin norul de praf și lumina scăzută și distinse două siluete masive trecând pe ușă. Cainen porni înapoi spre laborator; Sharan, care avusese același gând mai repede decât șeful ei, ajunsese deja la ușa laboratorului. Singura cale diferită de a pleca de la acest etaj era liftul, care se afla dincolo de casa scârilor. Erau prinși în capcană. Cainen își atinse buzunarul în timp ce se retrăgea; nu avea prea multă experiență în plus cu o armă decât Sharan și nu era deloc încrezător că ar putea să lovească chiar și o singură țintă la distanță, cu atât mai puțin două, fiecare dintre ele fiind probabil un soldat antrenat.

— Domnule administrator Cainen, zise una dintre siluete.

— Ce? răspuse Cainen, chiar dacă știa că n-ar fi trebuit să o facă, și regretă imediat că se dăduse de gol.

— Domnule administrator Cainen, repetă silueta. Am venit să vă recuperăm. Nu sunteți în siguranță aici.

Silueta înaintă într-un cerc de lumină și se dovedi a fi Aten Randt, unul dintre comandanții bazei. Cainen îl recunoscuse în sfârșit după desenul clanului aplicat pe carapace și după însemne. Aten Randt era eneshan, iar lui Cainen îi era puțin rușine să recunoască faptul că, și după atât timp în bază, încă i se păreau toți la fel.

— Cine ne atacă? întrebă Cainen. Cum au găsit baza?

— Nu sunt sigur cine ne atacă sau de ce, răspuse Aten Randt.

Pocnetele mandibulelor sale erau traduse într-o vorbire recognoscibilă de un mic dispozitiv care-i atârna la gât. Aten Randt îl putea înțelege pe Cainen fără dispozitiv, dar avea nevoie de el ca să-i vorbească.

— Bombardamentul a venit de pe orbită și abia acum le-am descoperit aparatul de debarcare.

Aten Randt se apropie de Cainen; acesta încercă să nu se clintească din loc. În ciuda timpului petrecut aici și a relației de serviciu destul de bune, încă era nervos în preajma masivei rase de insectoizi.

— Domnule administrator Cainen, nu te putem lăsa să fii găsit aici. Trebuie să te luăm înainte ca baza să fie invadată.

— Bine, răspuse Cainen.

Îi făcu semn lui Sharan să vină cu el.

— Ea nu, spuse Aten Randt. Numai tu.

Cainen se opri.

— E asistenta mea. Am nevoie de ea, insistă el.

Baza se zgudui din cauza unui alt bombardament. Cainen se simți izbit de un perete și se prăbuși. În timp ce cădea, observă că nici Aten Randt, nici celălalt soldat eneshan nu se mișcaseră vreun pic din poziția lor.

— Nu este momentul potrivit să discutăm această problemă, domnule administrator, zise Aten Randt.

Lipsa de emoție a dispozitivului de traducere dădea comentariului o nuanță sardonică neintenționată.

Cainen începu să protesteze din nou, dar Sharan îl luă cu blândețe de braț.

— Cainen. Are dreptate, spuse ea. Trebuie să ieși din laborator. E destul de rău că oricare dintre noi se află aici. Dar dacă tu vei fi găsit, ar fi foarte rău.

— Nu te las singură, exclamă Cainen.

— *Cainen*, insistă Sharan, și arată înspre Aten Randt, care stătea alături, imposibil. E unul dintre ofițerii de cel mai înalt rang de aici. Suntem atacați. N-ar trimite pe cineva ca el cu o misiune banală. Iar acum, oricum nu este momentul să ne certăm. Așa că pleacă. O să găsesc eu drumul înapoi la cazarmă. Am petrecut în locul ăsta ceva vreme, mai știi? Îmi voi aduce aminte cumva cum se ajunge acolo.

Cainen se uită lung la Sharan pentru o clipă, apoi arătă, pe lângă Aten Randt, către celălalt soldat eneshan.

— Tu, rosti el. Escortează-o înapoi la cazarmă.

— Am nevoie de el alături de mine, domnule administrator, protestă Aten Randt.

— Poți să te descurci și singur cu mine, zise Cainen. Iar dacă nu este însoțită de el, o să fie însoțită de mine.

Aten Randt își acoperi dispozitivul de traducere și făcu un semn soldatului. Se aplecă unul spre celălalt și pocniră încetișor din mandibule – nu că ar fi contat, din moment ce Cainen nu înțelegea limba eneshan. Apoi cei doi se despărțiră și soldatul se duse să stea lângă Sharan.

— O s-o ducă la cazarmă, spuse Aten Randt. Dar să nu mai aud niciun argument din partea ta. Am irosit deja prea mult timp. Vino cu mine *acum*, domnule administrator.

Întinse mâna, îl apucă pe Cainen de braț și-l trase spre ușa casei scării. Cainen aruncă o privire în urmă și o văzu pe Sharan uitându-se cu teamă la uriașul soldat eneshan. Această ultimă imagine a asistentei și iubitei lui dispăru când Aten Randt îl împinse pe ușă.

— Asta a durut! protestă Cainen.

— Taci! se răsti Aten Randt și-l împinse pe Cainen înainte pe scări.

Începură să urce; membrele surprinzător de scurte și delicate ale eneshanului erau pe măsura pașilor lui Cainen, în susul scărilor.

— Mi-a luat mult prea mult să te gălesc și prea mult să te fac să te miști. De ce nu erai în cazarmă?

— Terminam niște treburi, răspuse Cainen. Nu că am avea cine știe ce altceva de făcut aici. Unde mergem acum?

— Sus, zise Aten Randt. E o cale ferată de serviciu subterană, la care trebuie să ajungem.

Cainen se opri pentru o clipă și se uită în urmă, la Aten Randt, care, în ciuda faptului că se afla cu câteva trepte mai jos decât el, era aproape la aceeași înălțime.

— Asta duce la culturile hidroponice, observă Cainen.

Cainen, Sharan și alți membri ai echipei lui se duceau din când în când la hala imensă a culturilor hidroponice, pentru verdețâ; suprafața planetei nu era tocmai îmbietoare, în afară de cazul în care hipotermia era ceva ce-ți plăcea. Culturile hidroponice însemnau lucrul cel mai apropiat de noțiunea de „afară”.

— Culturile hidroponice sunt într-o peșteră naturală, spuse Aten Randt, îndemnându-l pe Cainen să se pună din nou în mișcare. Un râu subteran se întinde dincolo de ea, într-o zonă închisă. Curge într-un lac subteran. Acolo e ascuns un mic modul locuibil în care te vei adăposti.

— Nu mi-ai spus niciodată până acum despre asta, se miră Cainen.

— Nu ne-am așteptat să avem nevoie să-ți spunem, replică Aten Randt.

— O să înot până acolo? întrebă Cainen.

— Există un mic submersibil, răspuse Aten Randt. Va fi cam înghesuială înăuntru, chiar și pentru tine. Dar a fost deja programat cu amplasarea modulului.

— Și cât o să stau acolo?

— Să sperăm că nu prea mult, îl liniști Aten Randt. Pentru că altfel ar însemna un timp într-adevăr lung. Încă două etaje, domnule administrator...

Cei doi se opriră la ușă, cu două etaje mai sus, în timp ce Cainen încerca să-și tragă sufletul, iar Aten Randt pocnea din maxilare la comunicator. Zgomotul bătăliei, la câteva etaje deasupra, era filtrat la trecerea prin piatra solului și prin betonul pereților.

— Au ajuns la bază, dar deocamdată îi ținem la suprafață, îi explică Aten Randt lui Cainen, lăsând jos comunicatorul. N-au ajuns la acest nivel. S-ar putea să ajungem să te ducem la adăpost. Vino după mine și stai aproape, domnule administrator. Să nu rămâi în urmă. Înțelegi?

— Înțeleg, răspuse Cainen.

— Atunci să mergem, îl îndemnă Aten Randt.

Își ridică arma destul de impresionantă, deschise ușa, și ieși pe hol. Când Aten Randt începu să se miște, Cainen văzu membrele inferioare ale eneshanului extinzându-se când o articulație suplimentară a piciorului ieși din carapace. Era un mecanism de alergare care le dădea eneshanilor o viteză și o agilitate înspăimântătoare în condiții de bătălie și îi aminti lui Cainen de numeroasele insecte târâtoare din copilăria lui. Își înăbuși un fior de repulsie și alergă să țină pasul, poticnindu-se nu doar o dată în holul presărat cu dărâmături, îndreptându-se prea încet către mica stație de tren de pe partea cealaltă a nivelului.

Cainen gâfâia, în timp ce Aten Randt examina comenzile unei locomotive al cărei compartiment de pasageri era deschis către exterior. Deconectase deja locomotiva de vagoanele din spatele ei.

— Ți-am zis să ții pasul...

— Unii dintre noi suntem bătrâni și nu ne putem dubla lungimea picioarelor, bombăni Cainen, apoi arată către locomotivă. Mă sui în asta?

— Ar trebui să mergem pe jos, spuse Aten Randt, iar pe Cainen începură să-l doară deja picioarele. Dar nu cred că o să poți să ții pasul pe întreaga distanță, și suntem în criză de timp. Va trebui să riscăm să folosim asta. Urcă-te.

Cainen se sui recunoscător în zona pentru pasageri, care era încăpătoare, fiind construită pentru doi eneshani. Aten Randt porni mica locomotivă la viteză maximă – cam de două ori viteza alergării unui eneshan, ceea ce părea stânjenitor de repede în tunelul îngust –, apoi se întoarse și ridică din nou arma, scrutând tunelul din spatele lor în căutarea țintelor.

— Ce se întâmplă cu mine dacă baza e cucerită? întrebă Cainen.

— Vei fi în siguranță în modulul locuibil.

— Da, dar dacă baza e cucerită, cine va veni să mă ia? Nu pot să stau în modul pentru totdeauna și nu o să știu cum să ies. Oricât de bine pregătit e modulul ăsta al vostru, va rămâne până la urmă fără provizii. Ca să nu mai pomenim de aer.

— Modulul are capacitatea de a extrage oxigenul dizolvat din apă, explică Aten Randt. N-o să te sufoci.

— Minunat! Dar tot mai rămâne foamea...

— Lacul are o scurgere..., începu Aten Randt și atât reuși să spună înainte ca locomotiva să deraieze cu o zgduitură bruscă.

Vuietul tunelului care se prăbușea acoperi toate celelalte zgomote; Cainen și Aten Randt se treziră zburând pentru scurtă vreme, când fură aruncați din zona pentru pasageri a locomotivei în întunericul plin de praf care se coborî brusc asupra lor. După un timp nedeterminat, Cainen simți că este îmboldit să se trezească de Aten Randt.

— Scoală-te, domnule administrator.

— Nu văd nimic, se plânse Cainen.

Aten Randt răspunse îndreptând spre el raza unei lămpi atașate de armă.

— Mulțumesc.

— Te simți bine? întrebă Aten Randt.

— Da, răspunse Cainen. Dacă este câtuși de puțin posibil, mi-ar plăcea să-mi petrec *restul* zilei fără să mai iau contact cu pământul.

Aten Randt pocni din mandibule în semn de încuviințare și mută raza, ca să se uite la grămezile de pietre căzute care le blocaseră drumul. Cainen porni să se ridice, alunecând puțin pe pietriș.

Aten Randt îndreptă din nou raza spre Cainen.

— Rămâi acolo, domnule administrator. E mai sigur.

Raza de lumină coborî spre șine.

— S-ar putea să mai fie curent în ele.

Raza se îndepărtă din nou, înapoi către pereții prăbușiți ai noului lor țărc. Fie din întâmplare, fie intenționat, bombardamentul care lovide linia de cale ferată îi închisese complet pe Cainen și pe Aten Randt; nu exista nicio deschidere în zidul dărâmat. Cainen își spuse că sufoarea devenise din nou o problemă reală. Aten Randt continuă examinarea porțiunii de coridor și încercă din nou comutatorul, care părea să nu meargă. Cainen se așeză și încercă să nu respire prea adânc.

Ceva mai târziu, Aten Randt, care renunțase la examinare, lăsându-i astfel pe amândoi în întuneric cât timp el se odihnea, aprinse din nou lumina, îndreptând-o către peretele de sfărâmaturi cel mai apropiat de bază.

— Ce e? întrebă Cainen.

— Taci, replică Aten Randt, și se duse mai aproape de perete, încercând parcă să audă ceva.

Câteva clipe mai târziu, Cainen auzi și el: un zgomot care-ar fi putut fi voci, dar nu ale cuiva de aici sau prietenoase. Scurtă vreme după aceea se auziră exploziile. Oricine era de partea cealaltă a peretelui se hotărâse că vrea să treacă.